Балкански шпијун

Пише: Мирјана Бобић-Мојсиловић
петак, 09 јануар 2009 17:04

(Политика, 09.01.2009)

Ових дана Интернетом кружи једна шокантна „исповест” неке овдашње жене, запослене у неком међународном фонду за надзор Србије, у којој се она хвали како је „тамо где треба” јавила како је стање у Србији далеко лошије него што су европски званичници приметили. И како су скромне похвале Србији у погледу њеног напретка „на атлантском путу” апсолутно претеране, па ће зато она, гневна блогерка и чуварка „атлантских вредности”, кад се још нечега пикантног сети, све лепо јавити британском амбасадору.

Додајмо да се у поменутом „писму јавности” помињу ђутуре патријарх Павле, Владимир Путин, Косово, стање мањинских група, а све је зачињено псовкама. Ревноснијег плаћеног домаћег извештиоца „страни фактор” није могао да нађе, тим пре што, како сама открива, осим што пише страним амбасадорима, она своје стране послодавце забавља и у једном бару преко пута америчке амбасаде.

Балкански шпијун више не мора да се крије. Напротив, то сада ради с поносом – испоставља се да је данас у ери флагрантне промоције „новог пута” највећа вредност „атлантска вредност”, шта год то подразумевало, под условом да је Србија огађена са свих страна и у сваком погледу. „Атлантски патриотизам” тако се испоставља као вредност далеко испред свега осталог, штавише, „атлантски патриотизам” испоставља се као врхунац истине, правде, интелектуалног ангажмана и здраве памети, као морални узор који могу да разумеју само изузетни. Политичка изузетност савременог балканског шпијуна, међутим, не добацује даље од општих места сатанизације Србије, какву смо преживели деведесетих година. Комбинација енглеских израза и српских псовки заправо и јесте тачан опис покондиреног српског примитивца који је на услузи сваком странцу који стигне у Београд без обзира на то да ли је дошао да се напија на сплавовима или да „извиди ситуацију”.

Памтим како је та врста услужне делатности била врло популарна деведесетих година, када су страним новинарима и ситним дипломатама, пристиглим у разваљену Србију, у разумевању „српског синдрома” здушно помагали београдски новинари, који су за бесплатну шницлу код „Вердија” и неколико десетина марака дневно били нека врста пословне пратње „доносиоцима демократије и европских стандарда”. Художници истине са Си-Ен-Ена били су гладни. И још се нису наситили.

Пише: Мирјана Бобић-Мојсиловић
петак, 09 јануар 2009 17:04

Српски комплекс ниже вредности према свему што стиже са Запада, без обзира на то да ли се ради о шушкавцима, фармеркама, музици, или политичким наредбама, промовисан је у овој земљи још од тренутка када је Тито рекао „историјско не" Стаљину. Тај комплекс се данас може видети на сваком коракуод потпуно неразумне употребе страних речи у свакодневном говору, па и у медијима, до спремности да се исмеје, понизи и оптужи све што се није испилило испод шињела мирољубиве „атлантске алтернативе".

Балкански шпијун данас је подигнут на много виши друштвени степеник, иако и даље воли бесплатну шницлу и пиће, И иако је и даље нека врста дворског забављача на вечерама у страним амбасадама, његова социјална позиција данас, када се Србија тетура на атлантском путу, далеко је боља, видљивија, и друштвено моћнија. Својим извештајима страним амбасадорима, он се данас јавно хвали, показујући у исто време ароганцију и супериорност, али и жељу да буде још више јавно награђен. Иако добија јавна признања, захвалнице и награде, некако би да се наметне као морални и интелектуални узор – то што тихо подригује од оноликих бесплатних ручкова зачињених маринадом са белим луком нека никога не завара. Балкански шпијун, који верује да се у Европу улази мрзећи све што је српско, бели лук проглашава француским зачином, а када псује чини то само да би га српски примитивци боље разумели.

Балкански шпијун некада се обраћао шапатом само својим страним послодавцима – данас се обраћа свима нама – чини то јавно, са осмехом на лицу, поносан што може да нам саопшти да је у густој магли српског атлантског пута он једини прави светионик.

До тренутка кад ће балкански шпијун узети васпитну палицу у своје руке дели нас само један корак. Нема збора да ће нас убедити да је то корак који нас приближава Атланту. Или Атлантиди?

www.mirjanabm.com